

քաղաք տառապեալ ժողովոյս, եւ յանարգութիւն գարշ յիշատակ անդգամին՝ խնդութիւն յոյժ եղեւ բարեսիրաց: Եւ զայս ոչ թէ ըստ մերում արժանաւորութեանս կամ ըստ ոմանց խնդրողաց դուն գործեցեր, այլ ըստ քոյին քաղցր բարուց եւ աստուածասիրութեանդ մարդասիրեցեր մեզ, բարերարեցեր առաջնորդին մերում (*) ըստ Սողոմոնի թէ Խորիսխ մեղուին են բանք բարիք եւ քաղցրութիւն նոցա բժշկութիւն հոգւոց: Ըստ այսմ զմերս (եւ) զնորայն սիրտ հանգուցեր, յորմէ ունիմք զչնորհակալութիւնս մինչեւ ցայսօր, զի ոչ է համեմատ Ղազար եւ Թուլթունճի եւ Սարգիս վատթարացն, զորս դու ինքնին զգիտութիւնդ քաջ ծանուցեր ազգիս համայնի ի ձեռն ջատագովութեանդ այգորիկ՝ ընտրելով քո զարժանն եւ զանարժանն, գիտելով զչարն եւ զբարին, որոշելով զլոյսն եւ զխաւարն, սիրելով զլաւն եւ ատելով ըզվատթարն, բացայայտելով զդառն ի քաղցեր՝ լսելով մարգարէին: Եւ զի թէ բազում բարիս ցուցեր ազգիս մինչև ցայս վայր, յորում մեք մեղէն վասն բազմին ունէաք զբաղձանս հայցուածոց առ քեզ. իսկ առաւելագունեզս՝ ըստ որում (դարձ) առաջի Տեառն առաւել քան զարիւն զոհից, ըստ որում եւ շարժեցար ի վրէժխնդրութիւն հակառակդ չարասիրին, խայտառակելով ի հանդէս եւ ի ունկն աշխարհակալաց իբրեւ զեղջերաքարոզ ճակատաբոլս, զի ուր եւ երթիցէ՝ հնչեսցէ զպատգամ (դարձ): Զի թէ ո՛րքանաբար էին մատանց սանտխտոց հաստակառոյց պնտութիւն, որ

(*) Այստեղ յիշուած առաջնորդն է Ստեփանոս Մեղրեցի, որուն նախորդները եղած են Ղազար Տիվրիկցի կամ Սեբաստացի, Յովհաննէս Թուլթունճի եւ Սարգիս Թէքիւրտաղցի: Ստեփանոս Մեղրեցի պաշտօնավարած է 1670-1674, հետեւապէս նամակիս գրութեան թուականը կարելի է համարել անոր պաշտօնավարութեան առաջին տարին՝ 1670: Ծ. Ն.